

בעיצומו של חורף תרס"ד (1904) עגנה אוניה בחוף ימה של יפו.

כ-3 שבועות לפני כן הפליגה האוניה מנמל אודיסה, ועל סיפונה צליינים בדרכם אל ארץ הקודש לפקוד אתרים המקודשים להם ולדתם.

משפחה יהודית, אחת ויחידה, התמקמה לה בפינה על אותו סיפון אוניה, ופניה אל ארץ-ישראל, אל חיים חדשים במושבה עברית בארץ אבות.

יחידה יצאה המשפחה מעירה, מבית, קרובים וידידים ואפילו מה שקרוי "אחים לאוניה" לא שיחק לה המזל לצרף אליה בדרכה.

ואולם כל זה, בנוסף למסע ארוך וקשה, בחורף קר וגשום — לא מנע מאותה משפחה להגשים שאיפתה ואף לא שימש עילה לדחיה כלשהי.

והם באו. אך לא באו כעולים. הם באו כמי שחוזר לביתו העזוב ומוזנח ומתחיל לעשות לבדק הבית. ומתחיל לבנות ולהבנות בו.